

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Hoe de Luchtballon werd opgelaten (17/24)

Drie dagen lang hoorde Dorothy niets van Oz. Dit waren droevige dagen voor het kleine meisje, want haar vrienden waren allemaal heel gelukkig en tevreden. De Vogelverschrikker vertelde hen dat er prachtige gedachten in zijn hoofd zaten; maar hij wilde niet zeggen wat ze waren, omdat hij wist dat niemand ze kon begrijpen behalve hijzelf. Wanneer de Blikken Houthakker rondliep, voelde hij zijn hart in zijn borst kloppen; en hij vertelde Dorothy dat hij had ontdekt dat het een vriendelijker en teder hart was dan het hart dat hij had gehad toen hij nog van vlees was. De Leeuw verklaarde dat hij voor niets op aarde bang was en dat hij graag een leger van een tiental woeste Kalidahs zou trotseren.

Zo was iedereen van het kleine gezelschap tevreden, behalve Dorothy, die er meer dan ooit naar verlangde terug te keren naar Kansas.

Op de vierde dag liet Oz haar tot haar grote vreugde komen, en toen ze de troonzaal binnenkwam, begroette hij haar vriendelijk:

"Ga zitten, mijn lieve kind; Ik denk dat ik een manier heb gevonden om je uit dit land te krijgen."

"En terug naar Kansas?" vroeg ze gretig.

"Nou, van Kansas ben ik niet zeker," zei Oz, "want ik heb geen flauw idee waar het precies ligt. Maar het eerste wat je moet doen is de woestijn doorkruisen, en dan zou het gemakkelijk moeten zijn om de weg naar huis te vinden."

"Hoe kan ik de woestijn oversteken?" vroeg ze.

"Ik zal je vertellen wat ik denk," zei de kleine man.

"Zie je, toen ik naar dit land kwam, zat ik in een ballon. Ook jij kwam door de lucht, meegevoerd door een tornado. Dus ik geloof dat de beste manier om door de woestijn te reizen door de lucht zal zijn. Nu ligt het geheel buiten mijn macht om een tornado te maken; maar ik heb erover nagedacht en ik geloof wel dat ik een ballon kan maken."

"Hoe dan?" vroeg Dorothy.

"Een ballon," zei Oz, "is gemaakt van zijde, dat is bedekt met lijm om het gas erin te houden. Ik heb genoeg zijde in het Paleis, dus het zal geen moeite zijn om de ballon te maken. Maar in het hele land is geen gas om de ballon mee te vullen, om hem te laten zweven."

"Als de ballon niet blijft zweven," merkte Dorothy op, "zal het voor ons van geen enkel nut zijn."

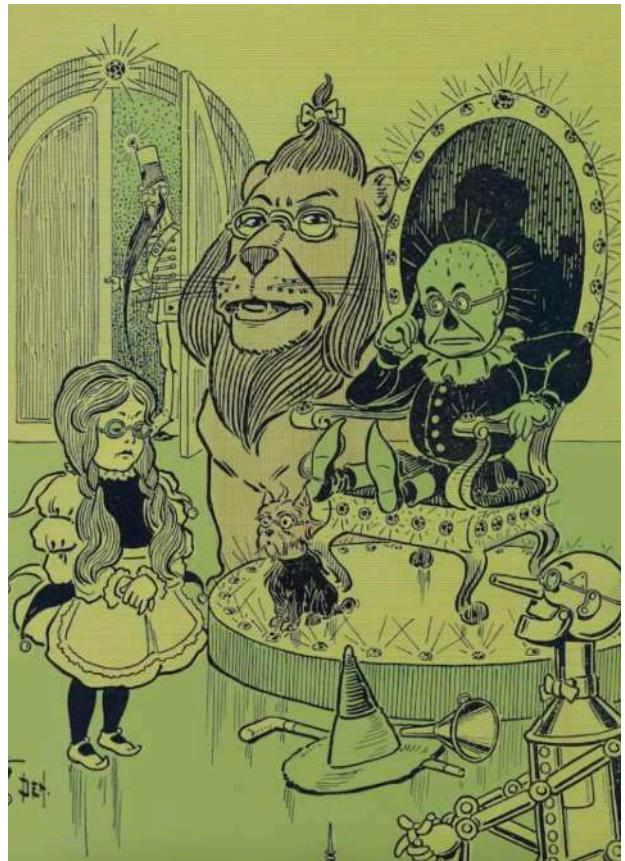
"Dat is waar," antwoordde Oz. "Maar er is een andere manier om het te laten zweven, namelijk door het te vullen met hete lucht. Hete lucht is niet zo goed als gas, want als de lucht koud zou worden, zou de ballon in de woestijn neerstorten en zouden we verloren zijn."

"Wij!" riep het meisje uit. "Ga je met mij mee?"

"Ja, natuurlijk," antwoordde Oz. "Ik ben het beu om een bedrieger te zijn. Als ik dit paleis zou verlaten, zou mijn volk spoedig ontdekken dat ik geen tovenaars ben, en dan zouden ze boos zijn op mij omdat ik hen had misleid. Dus ik moet de hele dag opgesloten blijven in deze kamers, en dat wordt vermoeiend. Ik zou veel liever met jou teruggaan naar Kansas en weer voor een circus werken." "Ik zal blij zijn met jouw gezelschap," zei Dorothy.

"Bedankt," antwoordde hij. "Als je me nu wilt helpen de zijde aan elkaar te naaien, dan gaan we aan onze ballon werken."

Dus pakte Dorothy naald en draad, en zo snel als Oz de stroken zijde in de juiste vorm sneed, naaide het meisje ze netjes aan elkaar. Eerst was er een strook lichtgroene zijde, daarna een strook donkergroen en toen een strook smaragdgroen; want Oz had er zin in om de ballon in verschillende tinten van de kleur om hen heen te maken. Het duurde drie dagen om alle stroken aan elkaar te naaien, maar toen het klaar was, hadden ze een grote zak groene zijde van meer dan zes meter lang.

Vervolgens smeerde Oz hem aan de binnenkant in met een laagje dunne lijm, om hem luchtdicht te maken, waarna hij aankondigde dat de ballon klaar was.

"Maar we moeten een mand hebben om in te zitten" zei hij. Daarom stuurde hij de soldaat met de groene bakkebaarden op pad voor een grote kledingmand, die hij met veel touwen aan de onderkant van de ballon vastmaakte.

Toen alles klaar was, liet Oz zijn volk weten dat hij een bezoek zou brengen aan zijn oudere broer, de Tovenaar die in de wolken leefde. Het nieuws verspreidde zich snel door de stad en iedereen kwam naar het prachtige schouwspel kijken.

Oz gaf opdracht om de ballon voor het paleis uit te laten vliegen, en de mensen keken er met veel nieuwsgierigheid naar. De Blikken Houthakker had een grote stapel hout gehakt, en nu maakte hij er vuur van, en Oz hield de onderkant van de ballon boven het vuur zodat de hete lucht die eruit kwam, in de zijden zak zou worden opgevangen. Geleidelijk zwol de ballon uit en steeg de lucht in, totdat de mand uiteindelijk net de grond raakte.

Toen stapte Oz in de mand en zei met luide stem tegen alle mensen:

"Ik ga nu weg om een bezoekje te brengen. Terwijl ik weg ben, zal de Vogelverschrikker over jullie regeren. Ik beveel jullie hem te gehoorzamen zoals je dat aan mij zou doen."

De ballon trok tegen die tijd hard aan het touw dat hem aan de grond hield, want de lucht erin was heet, en dit maakte hem veel lichter in gewicht dan toen er geen

lucht in zat en de ballon trok hard aan het touw om de lucht in te stijgen.

"Kom Dorothy!" riep de Toveraar. "Schiet op, anders vliegt de ballon weg."

"Ik kan Toto nergens vinden," riep Dorothy, die haar hondje niet achter wilde laten. Maar Toto was de menigte in gerend om tegen een katje te blaffen, en Dorothy vond hem eindelijk. Ze tilde hem op en rende naar de ballon.

Ze was er nog maar een paar stappen vandaan, en Oz strekte zijn handen uit om haar in de mand te helpen, toen kraak, daar braken de touwen en de ballon steeg zonder haar de lucht in.

"Kom terug!" schreeuwde ze. "Ik wil ook mee!"

"Ik kan niet terugkomen, lieve kind," riep Oz vanuit de mand. "Tot ziens!"

"Tot ziens!" schreeuwde iedereen, en alle ogen waren omhoog gericht naar waar de Toveraar in de mand zat, en verder en verder de lucht in rees.

En dat was het laatste dat iemand ooit van Oz, de Wonderbaarlijke Toveraar, zag, hoewel hij Omaha misschien veilig heeft bereikt en daar nu is, voor zover we weten. Maar de mensen dachten liefdevol aan hem terug en zeiden tegen elkaar:

"Oz was altijd onze vriend. Toen hij hier was, heeft hij voor ons deze prachtige Smaragdgroene Stad gebouwd, en nu hij er niet meer is, heeft hij de Wijze Vogelverschrikker bevolen om over ons te regeren."

Toch treurden ze dagenlang over het verlies van de Wonderbaarlijke Toveraar, en konden ze niet getroost worden.